

Hoge Raad, 18 januari 1980, Churrasco

HANDELSNAAMRECHT

Bekendheid buitenlandse handelsnaam

oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat de naam Churrasco hier te lande een dusdanige bekendheid geniet, dat door het gebruik van de naam Charousko bij het publiek verwarring is te duchten, is wegens het feitelijk karakter daarvan voor toetsing in cassatie niet vatbaar.

In hetgeen de Rechtbank overweegt omtrent de derde en vierde grief ligt besloten dat zij de stellingen van Churrasco waarop de laatste alinea van het middel doelt, onvoldoende heeft geoordeeld om "een zekere algemene bekendheid van de naam Churrasco bij hen die restaurants plegen te bezoeken" te kunnen aannemen.

Vindplaatsen: NJ 1980, 472, m.nt Heemskerck; BIE 1983, nr. 84, m.nt. Boekman

Hoge Raad, 18 januari 1980

(H.E. Ras, W.L. Haardt, S. Royer, S.K. Martens en G. de Groot).

(...)

De naar Duits recht rechtspersoonlijkheid bezittende vennootschap

Churrasco Argentinisches Steakhaus Gesellschaft m.b.H. te Hamburg (Bondsrepubliek Duitsland), verzoekster (in cassatie), advocaat

Mr H.A. Groen,

tegen

[X] Blonk te Leiden, verweerder (in cassatie), advocaat

Mr A.N. Huizenga.

(...)

Gezien het verzoekschrift van de naar Duits recht rechtspersoonlijkheid bezittende vennootschap CHURRASCO ARGENTINISCHES STEAKHAUS GESELLSCHAFT m.b.H., gevestigd te Hamburg (Bondsrepubliek Duitsland), hierna te noemen de vennootschap, vertegenwoordigd door Mr H.A. Groen, advocaat bij de Hoge Raad, welk verzoekschrift strekt tot vernietiging van een beschikking van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 24 april 1979, gegeven tussen de vennootschap en [X] BLONK, wonende te Leiden, hierna te noemen Blonk; Gezien het verweerschrift van Blonk, vertegenwoordigd door Mr A.N. Huizenga, mede advocaat bij de Hoge Raad, welk verweerschrift tevens inhoudt een voorwaardelijk inci-

denteel beroep in cassatie tegen voormelde beschikking;

Gelet op de conclusie van de Advocaat-Generaal ten Kate, strekkende tot verwerping van het beroep na ongedrondbevinding van het principale en het incidentele beroep;

Gezien de bestreden beschikking en de overige stukken, waaruit blijkt:

(...)

Overwegende omtrent het middel aangevoerd in het principale beroep:

Het middel ziet er aan voorbij dat de juistheid van het oordeel van de Rechtbank dat niet aannemelijk is geworden dat de naam Churrasco hier te lande een dusdanige bekendheid geniet, dat door het gebruik van de naam Charousko bij het publiek verwarring is te duchten, wegens het feitelijk karakter daarvan voor toetsing in cassatie niet vatbaar is.

Met dit oordeel is niet onverenigbaar de door de vennootschap aangevoerde omstandigheid dat zij in 1974 een (verstek-)vonnis als in het middel vermeld heeft verkregen tegen een gedaagde waarbij aan deze het (verdere) gebruik van de handelsnaam Churrasco is verboden. De Rechtbank heeft die enkele omstandigheid kennelijk in dit verband van onvoldoende gewicht geoordeeld, hetgeen haar vrijstond. Haar oordeel is ook geenszins onbegrijpelijk.

Evenmin is onbegrijpelijk de overweging van de rechtbank omtrent het bewijsaanbod, nu de raadsman der vennootschap bij de mondelinge behandeling ter zitting blijkens het proces-verbaal had verklaard: "Het lijkt me niet mogelijk om een bewijs te leveren ten aanzien van de bekendheid in Nederland van de naam Churrasco. Ik bied dit bewijs dan ook niet aan." Voor zover het middel bedoelt te klagen dat de Rechtbank had moeten aangeven wat naar haar oordeel van de stellingen van Churrasco ontbrak om de bekendheid in Nederland van de naam Churrasco te kunnen aannemen, faalt het. De Rechtbank had slechts te onderzoeken of die bekendheid uit de gestelde feiten voortvloeit.

In hetgeen de Rechtbank overweegt omtrent de derde en vierde grief ligt besloten dat zij de stellingen van Churrasco waarop de laatste alinea van het middel doelt, onvoldoende heeft geoordeeld om "een zekere algemene bekendheid van de naam Churrasco bij hen die restaurants plegen te bezoeken" te kunnen aannemen.

Het middel kan derhalve niet tot cassatie leiden;

Overwegende omtrent het voorwaardelijk voorgestelde incidentele middel, dat in behandeling komt nu het middel aangevoerd in het principale beroep niet tot cassatie kan leiden: De twaalfde titel van het eerste boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, waartoe behoort artikel 429k, dat de rechter de bevoegdheid toekent bij zijn eindbeschikking in een verzoekschriftprocedure een veroordeling in de proceskosten uit te spreken, is niet in werking getreden voor procedures betreffende verzoeken als bedoeld in artikel 6 van de Handelsnaamwet. Bij beschikkingen op verzoekschrift waarvoor artikel 429k voormeld niet in werking is getreden, is voor een kostenveroordeling

geen plaats, tenzij uit de wet het tegendeel voortvloeit. Daar dit laatste hier niet het geval is, wordt het middel tevergeefs voorgesteld;

Verwerpt het principale en het incidentele cassatieberoep.

(...)

Conclusie Procureur-Generaal, 15 november 1979

Th. B. ten Kate.

Edelhoogachtbare Heren,

Churrasco (verzoekster tot cassatie) exploiteert - naar de Rechtbank in de in cassatie bestreden

beschikking vaststelt - zestien restaurants in veertien grote Duitse steden en vier restaurants in vier grote Zwitserse steden. Ze heeft geen restaurant in Nederland. Aankleding, bediening, keuze van spijzen en dranken, muziek e.d. zijn in deze restaurants in hoofdzaak ontleend aan de Spaans/Argentijnse sfeer.

Churrasco stelt (mem.v.gr.p.2), dat ze deze restaurants reeds sedert vele jaren drijft en met name dat haar restaurants aldus ook bij het Nederlandse publiek (dat de betrokken landen voor zakelijke- of vakantie-doeleinden regelmatig bezoekt) bekendheid genieten.

Ter adstructie voegt ze hieraan toe (mem.v.gr.p. 2/3), dat zij in de afgelopen jaren bij herhaling heeft moeten optreden tegen derden die voor hun restaurant-bedrijven de handelsnaam CHURRASCO dan wel een hiermee in verwarrende mate overeenstemmende handelsnaam (willen) gebruiken. Wat Nederland betreft wijst zij echter slechts op een kort geding, dat haar op 8 april 1974 door de President van de Rotterdamse Rechtbank op verstek werd toegewezen. Dat geding betrof een restaurant dat onder de naam van CHURRASCO en geheel ingericht in de huisstijl van de restaurants van Churrasco werd gedreven. Het verwijt aan de toen gedaagde partij was allereerst kennelijke en bewuste aanhaking aan de door Churrasco onder haar handelsnaam voor haar keten van restaurants opgebouwde goodwill en reputatie ("Aangezien" 7 en 9 van de desbetreffende dagvaarding).

Churrasco heeft vastgesteld dat Blonk (gerequesteerde in cassatie) in Leiden een restaurant in Oost-Europese, Balkangerechten drijft onder de naam CHAROUSKO, waarvan de "R" in spiegelschrift geschreven staat. Het gebruik van deze handelsnaam door Blonk is van latere tijd dan dat van Churrasco.

Bij het dit geding inleidende request van 4 oktober 1978 verzocht Churrasco de Kantonrechter Blonk te verbieden de handelsnaam CHAROUSKO (voor zijn bedrijf) te voeren en tevens Blonk te veroordelen in die handelsnaam zodanige, bepaalde wijzigingen aan te brengen, dat de onrechtmatigheid van die handelsnaam jegens Churrasco wordt opgeheven, zulks onder verbeurte van een dwangsom.

Churrasco baseerde dit verzoek onder meer op de artt. 5 en 5b HNW (Handelsnaamwet). Wegens de geringe mate van afwijking tussen de beide handelsnamen, mede in verband met de aard en de plaats van vestiging van de ondernemingen, zou verwarring bij het horeca-bezoekende publiek te duchten zijn (art. 5

HNW), terwijl het verzoek op grond van art. 5b HNW stoelde op de stelling dat de handelsnaam CHAROUSKO de onjuiste indruk wekt dat het bedrijf van Blonk tot de keten van restaurants van Churrasco zou behoren.

Blonk diende in eerste aanleg geen verweerschrift in en verscheen ook niet, toen hij voor de behandeling van het verzoekschrift werd opgeroepen. Bij beschikking van 13 oktober 1978 wees de Kantonrechter het verzoek evenwel af.

Churrasco kwam in appel en stelde in de thans in cassatie nog slechts van belang zijnde appelgrief II (mem.v.gr.,p.3):"6. In het licht van al het voorgaande, waarvan de juistheid ten processe niet is betwist, is niet duidelijk hoe de Kantonrechter heeft kunnen menen (3e dat), dat niet is aangetoond noch aannemelijk is gemaakt, dat de handelsnaam 'Charouska' (waarmee kennelijk wordt bedoeld: 'CHURRASCO') hier te lande enige - rechtens relevante - bekendheid geniet". Het appel, waarin Blonk wel verweer voerde, slaagde echter niet. Bij beschikking van 24 april 1979 bekrachtigde de Rechtbank de beschikking van de Kantonrechter.

In het principale cassatieberoep van Churrasco wordt de beschikking van de Rechtbank met motiverings-klachten bestreden. Zo is in cassatie niet de inzet het uitgangspunt rechtens van de Rechtbank, dat voor de bescherming van de naam CHURRASCO in het onderhavige geval nodig is, dat die

naam hier te lande een dusdanige bekendheid geniet, dat door het gebruik van de naam CHAROUSKO verwarring bij het publiek te duchten is. "Voor die bescherming is niet nodig, dat de naam CHURRASCO bij iedereen hier te lande bekend is, maar onvoldoende voor die bescherming is, dat die naam hier te lande bij enkele personen bekend is. Een zekere algemene bekendheid van de naam CHURRASCO bij hen die restaurants plegen te bezoeken, is vereist ...".

Dit uitgangspunt van de Rechtbank komt ook juist voor. Vgl. HR 15 januari 1965, BIE 1965, nr. 59, . 183 (S.B.); HR 7 januari 1972, NJ 1972 nr. 156 (L.W.H.); S. Boekman, "De Handelsnaam" (1977), p. 28-30, p. 84/85.

Het principale cassatiemiddel telt zes alinea's, gevolgd door de conclusie tot vernietiging. De eerste twee alinea's dienen slechts ter inleiding van de klachten en behoeven derhalve geen afzonderlijke bespreking.

De derde alinea van het middel begint met een in de aanhef door "Daargelaten" ingeleide klacht. Zoals Blonk ten verweere heeft doen stellen, is door het gebruik van deze inleidende term onduidelijk, of Churrasco hiervan een klacht heeft willen maken dan wel over dit punt als van te ondergeschikte aard heeft willen heenstappen. Naar ik meen, brengt een redelijke uitleg mee, dat hier het eerste bedoeld is. Blonk heeft in zijn verweerschrift, zoals toegelicht ten pleidooie in cassatie, daarmee ook rekening gehouden.

De klacht komt mij echter ongegrond voor. De Rechtbank heeft slechts te onderzoeken of de gestelde

feiten en omstandigheden tot toewijzing van het verzochte kunnen leiden. Het oordeel dat uit het enkele feit dat Churrasco onder haar naam in Duitsland en Zwitserland een aantal restaurants exploiteert - de opening van een restaurant in Parijs, naar in cassatie werd medegedeeld, is daarbij niet van belang en kan in ieder geval in dit stadium van het geding niet meer meespelen -, nog niet volgt dat de naam CHURRASCO hier te lande een dusdanige bekendheid geniet, dat door het gebruik van de naam CHAROUSKO bij het publiek verwarring te duchten is, is feitelijk (HR 7 januari 1972, NJ 1972 nr. 156 m.nt. L.W.H. t.a.v. onderdeel 4 slot)

en op zichzelf niet onbegrijpelijk. Daarnaast behoefde de Rechtbank niet aan te geven, wat daarbij aan feiten en/of omstandigheden zou moeten komen om daaromtrent in dit geval anders te oordelen. Dit kan van velerlei aard zijn en hangt dan ook geheel van de feitelijke situatie af. Men kan bijv. denken aan reclamecampagnes in Nederland. Mogelijk zou zijn dat Churrasco onder haar naam ook produkten in de handel brengt en in voldoende mate in Nederland afzet enz. Vgl. in dit verband de van het P.-V. van mondelinge behandeling in hoger beroep deel uitmakende pleitnotities van Mr Huizenga onder 16.

De derde alinea van het middel houdt vervolgens, uitgewerkt in de vierde alinea, de klacht in, dat de overweging onjuist of onbegrijpelijk zou zijn in het licht van de aldaar verder genoemde stellingen in appel. Nu valt reeds direct op te merken dat Churrasco in haar appelschrift (p. 2/3) wel heeft gesproken over de omstandigheid dat zij zich in de afgelopen jaren bij herhaling genoodzaakt heeft gezien op te treden tegen derden - zoals hierboven reeds weergegeven -, doch voor wat Nederland betreft, heeft zij deze stelling beperkt tot een geval, nl. het hierboven reeds genoemde verstekvonnis van de President van de Rotterdamse Rechtbank in kort geding.

Afgezien daarvan dat het in dat vonnis niet om een verzoek uit de Handelsnaamwet ging en een geval van duidelijke en desbewuste aanhaking (hetgeen op poging tot import van een in Nederland nog onbekende formule kan wijzen) betrof - naar de stellingen van Churrasco; gedaagde liet in dat geding verstek gaan -, behoeft uit het feit dat eenmaal eerder een zodanig vonnis op verstek in kort geding werd gewezen, in het geheel niet te volgen dat thans aangenomen moet worden dat de handelsnaam CHURRASCO reeds de vereiste bekendheid in Nederland geniet. Deze bekendheid was in dat geding trouwens geen inzet en is evenmin in dat geding onderzocht, terwijl ook uit het vonnis geen bijkomende redenen blijken, waarom deze uitsluitend in het buitenland opererende keten van restaurants in Nederland een zodanige bekendheid zou bezitten, dat thans van het gebruik van de naam CHAROUSKO verwarring bij het publiek te duchten is.

Onder deze omstandigheden is niet onbegrijpelijk dat de Rechtbank blijkens haar overweging dat "dat meerdere niet is gesteld" het bedoelde vonnis niet heeft gezien als een relevante omstandigheid, terwijl

daarnaast het feit dat blijkbaar in het buitenland herhaaldelijk gerechtelijke stappen ondernomen moesten worden om de handelsnaam te handhaven, voor de vraag naar de bekendheid in Nederland op zichzelf moeilijk van belang geacht kan worden. Het betreft hier bovendien een beschikken op request, aan welke beschikkingen - zolang de artt. 429a e.v.Rv. niet op de procedure van toepassing zijn verklaard - geen hoge motiveringseisen mogen worden gesteld. Vgl. Boekman t.a.p., p. 145. Voldoende is dat de gedachtengang aan de rechter blijkt.

Ook deze klacht komt mij derhalve ongegrond voor. De klacht in de vijfde alinea van het principale middel borduurt op de voorgaande klacht voort. Dat geen bewijs is aangeboden, zoals de Rechtbank overweegt, wordt immers in het middel onbegrijpelijk geacht op de enkele grond dat een copie van de grosse van het reeds meergemelde vonnis in kort geding was overgelegd. Bij het ongegrond bevinden van de vorige klacht, ontvalt dan ook aan deze klacht de grond. Hierbij komt dat de geeerde raadsman van Churrasco blijkens het P.-V. van mondelinge behandeling in appel heeft verklaard: "Het lijkt mij niet mogelijk om een bewijs te leveren ten aanzien van de bekendheid in Nederland van de naam Churrasco. Ik bied dit bewijs dan ook niet aan".

Tezamen genomen mag dan, naar het mij voorkomt, aan de Rechtbank in cassatie niet verweten worden, dat zij oordeelde dat niet te bewijzen was aangeboden het meerdere dat nodig zou zijn om de vereiste bekendheid van de handelsnaam CHURRASCO bij het in Nederland in aanmerking komende publiek aan te nemen.

In de in alinea 6 van het principale middel vervatte klacht wordt tenslotte over het hoofd gezien, dat de daar bedoelde omstandigheden door de Rechtbank gewogen zijn en te licht bevonden in de alinea van de beschikking, die in de aanhef aan de eerste grief en tenslotte aan de derde en vierde appलगrief is gewijd, mede gelezen in verband met de r.o. 3 en 4 van de beschikking van de Kantonrechter. Gelet hierop, behoefde de Rechtbank deze omstandigheid niet nog eens in haar overwegingen te betrekken, die tot verwerping van de tweede appलगrief leidden. Hierbij komt hetgeen hierboven over het bewijs is aangetekend.

Het principale cassatiemiddel zal derhalve doel missen. Dit brengt mee dat het incidentele cassatieberoep aan de orde zal komen.

Dit cassatieberoep komt op tegen de beslissing van de Rechtbank dat een veroordeling in de proceskosten, althans in de feitelijke instanties, geen steun vindt in de wet.

Dit oordeel is ten aanzien van de in de Handelsnaamwet geregelde request-procedure vaste rechtspraak. Men zie Boekman t.a.p., p. 144 bovenaan en p. 147 en laatstelijk HR 19 november 1954, NJ 1955 no 389.

Het oordeel vindt bevestiging in de principiele beslissing van Uw Raad t.a.v. van art. 1639w BW:

beschikking HR 19 oktober 1979 req. nr. 5203 (Huijvenaar/ADS). Vgl. Haardt, "De veroordeling in de kosten

van het burgerlijk geding", Prf. Leiden 945, p. 153-156 en de gegevens in de conclusie voor het laatste aangehaalde arrest n.a.v. de eerste klacht van het principale middel. Gelijk in dat geval, geldt ook hier dat de twaalfde titel van het eerste boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, waartoe art. 429k lid 2 Rv. behoort, niet in werking is getreden voor procedures betreffende verzoeken uit de Handelsnaamwet. In de bedoelde beschikking overwoog Uw Raad vervolgens: "Bij beschikkingen op verzoekschrift waarvoor artikel 429k van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet in werking is getreden, is voor een kostenveroordeling geen plaats, tenzij uit de wet het tegendeel voortvloeit". In casu ontbreekt - anders dan bij art. 1639w BW, als in voormelde beschikking van Uw Raad geconstateerd - zodanige aanhaking in de wet.

Bij deze stand van zaken meen ik nog slechts een enkele aantekening te moeten toevoegen.

Uitgaande van voormelde rechtspraak heeft het weinig zin thans nog de historie van art. 56 Rv. (vgl. Haardt t.a.p., p. 154) in het geweer te brengen.

Evenmin lijkt het in dit licht sterk een beroep te doen op het vaak verdedigde, materieel naar de aard van de (van de rechter gevraagde) werkzaamheid bepaalde onderscheid tussen eigenlijke en oneigenlijke of onvrijwillige en vrijwillige dan wel contentieuze en gracieuse of involuntaire en voluntaire jurisdictie of rechtspraak, waarbij dan op de requestprocedures, die telkens onder de eerste kwalifikatie kunnen worden gebracht, de bepalingen uit de dagvaardingsprocedure zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing zouden zijn. Afgezien daarvan dat de waarde en juistheid van dit als voormeld bepaalde onderscheid op zichzelf voor betwisting vatbaar zijn (vgl. mijn Prf. Leiden 1962, "Het Request-civiel", p. 49-57 ook voor verdere gegevens), is immers tevergeefs gezocht naar een kenmerk, aan de hand waarvan zonder twijfel de scheidslijn bij dit onderscheid kan worden gevonden. De praktijk wijst uit dat dan veelal in wezen een samenval optreedt met het criterium of de procedure met een request wordt ingeleid dan wel niet.

Dit verklaart ook de naar mijn mening bovendrijvende voorkeur voor een duidelijk formeel criterium in de wet. Ik mag verwijzen naar de kritiek die op het tenslotte toch in art. 429b onder b Rv. neergelegde criterium is uitgeoefend. Vgl. ook voor verdere gegevens Funke, NJB 1968, p. 687 en NJB 1969, p. 31 e.v. en in Kluwers losbladige "Rechtsvordering", aant. 2-20 bij art. 429b; van Rossem-Cleveringa I (1972), aant. 3 op art. 429b, p. 982; mijn opstel NJB 1965, p. 392/393.

Overigens is in de wet van 16 mei 1969 S. 200, art. IV de toepasselijkverklaring van de algemene regels van de requestprocedure buiten Boek 1 NBW uitdrukkelijk aan de wet voorbehouden. Men was blijkens de

MvT (Zitting 1963-1964-7753, stuk nr. 3), p. 6, Algemene beschouwingen onder 7 (MvA, stuk nr. 5, p. 5 r.k.

slot) beducht dat invoering van de algemene regeling naast de bestaande voorschriften allerlei onzekerheid in het leven zou roepen over de toepasselijkheid van deze regeling en het al dan niet voortbestaan van bijzondere bepalingen. Zoals hierboven bleek, was dit voor Uw Raad in bovenvermelde beschikking doorslaggevend.

Op zichzelf lijkt juist, dat - ofschoon het in de Handelsnaamwet niet gaat om een eis die de rechter geheel of gedeeltelijk moet toe- of afwijzen doch om een aan de rechter overgelaten beslissing over de aard van de aan te brengen wijziging indien een gevoerde handelsnaam onrechtmatig blijkt - de procedure in de Handelsnaamwet contradictoir is gedacht. Aanvankelijk ging het ontwerp zelfs uit van de dagvaardingsprocedure voor de Rechtbank, doch wegens de grote kosten van een zodanige procedure werd overeenkomstig de opmerkingen in het VV (Zitting Tweede Kamer 1917-1918-354, stuk nr. 4, p. 6 (p. 9 r.k. bijlage kamerstukken) het verzoekschrift aan de Kantonrechter ingevoerd. Vgl. MvA (stuk nr. 5), p. 5 (p. 121.k. bijlage kamerstukken). Partijen zijn tegenover elkaar opgesteld en niet naast elkaar met eigen (elkaar wellicht tegensprekende) verzoeken aan de rechter. In mijn proefschrift onder nr. 23 mocht ik dit formele (niet materiele zoals Veegens, RMTh 1965, p. 125 schrijft) criterium verdedigen met het oog op de mogelijkheid request-civiel in te stellen.

Zodanige ordening van de procedure kan rechtvaardigen dat de verzoekende partij bij haar gelijk althans de proceskosten vergoed krijgt van de partij die door haar houding het proces noodzakelijk maakte. Vgl. over de rechtsgrondslag van de kostenveroordeling neder meer: Haardt t.a.p., p. 14-19, p. 207 e.v.; van Rossem-Cleveringa I (1972), aant. 2 en 4 op art. 56; Star Busmann-Rutten-Ariens (1972), nr. 402, p. 407; Kluwers losbladige Rechtsvordering I, aant. 4 bij art. 56; Hugenholtz-Heemskerk (1979), nr. 92, p. 94-95; Stein, "Compendium van het burgerlijk procesrecht" (1977), p. 173-174. Vgl. ook het VV bij de wet van 20 juni 1963 nr. 272, waarbij de cassatieprocedure werd gewijzigd, (Zitting Tweede Kamer 1956-1957-2079, stuk nr. 4) onder 3, p. 3 en MvA (stuk nr. 5) onder 3, p. 2, 3.

Juist is ook dat bij de Wet van 16 mei 1969 S. 200, houdende algemene regeling van de rechtspleging in zaken die met een verzoekschrift worden ingeleid (artt. 429a e.v. Rv.), naar aanleiding van een desbetreffende vraag in het VV (Zitting Tweede Kamer 1964-1965-7753, stuk nr. 4, p. 4, art. 429j) in de MvA (stuk nr. 5) p. 4 onder art. 429j is geantwoord dat bij de in dat artikel (thans art. 429k) geopende mogelijkheid aan een kostenveroordeling moet worden gedacht aan die request-procedures waarin een duidelijke tegenpartij kan worden aangewezen ... "Te denken valt bijv. aan de ...

Handelsnaamwetprocedure ... In dit soort gevallen is het redelijk, dat de rechter een kostenveroordeling

kan uitspreken ...". Boekman t.a.p., p. 144/145 onderschrijft dit oordeel.

Dit zijn inderdaad zwaar wegende redenen. Bedacht zij echter dat ondanks voormelde woorden in de MvA de algemene regeling van de verzoekschrift-procedure bij die wet toen niet op de procedure uit de Handelsnaamwet van toepassing is verklaard, terwijl de toepasselijkheid bij die gelegenheid uitdrukkelijk aan bepaling bij de wet is voorbehouden.

Ik acht het incidentele middel dan ook ongegrond. Al mag men stellen dat de beslissing van de wetgever voor procedures als deze toch wel lang uitblijft, gaat het hier tenslotte om procesregels - en zelfs in feite niet alleen om de mogelijkheid van een kostenveroordeling -, waarbij de al dan niet toepasselijkheid, ook in het licht van overgangsrechtelijke aspecten, niet twijfelachtig mag zijn.

Het principale en incidentele cassatieberoep ongegrond bevindende, concludeer ik tot verwerping van het beroep. Geen van beide partijen heeft op grond van art. 429 lid 3 Rv. een veroordeling van de ander in de proceskosten verlangd, die in cassatie zijn gevallen. (...)